

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีสัตว์
ในดวงใจ

冷面督主请低调

四月的罂儿 ซื่อเย่วต๊ะฉีเอ๋อร์ เฟียน
ตี้เอ้อเหม้ง แปล SnellSnail วาด

14

บทที่ 467 มาเขาเสีย
ข้าจะเป็นของท่าน

ท่านหญิงจึงเลื่อยยืนอยู่ใต้ชายคา มองน้ำหยดจากหลังคาที่ระ
หัด ๆ จนทำให้พื้นดินที่เปียกชื้นเกิดเป็นหลุมเล็กด้วยอารมณ์
เบื่อหน่าย

นี่เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกว่ คำคืนในวังหลวงช่างยาวนาน
เหลือเกิน!

ลมพัดมาจนโคมไฟในวังไหวเอน

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นช้า ๆ เพ่งมองแสงสว่างเพียงจุดเดียว
ท่ามกลางความมืดมิด

ในใจคล้ายถูกของแหลมทิ่มแทง ทันใดนั้นนางคล้ายกับ
นึกสิ่งใดขึ้นมาได้

จิ้งเล่อวิ่งกลับไปยังเรือนซั่วเฟิงถั่ง จากนั้นก็รีบเปิด
ลิ้นชักหรือคั่นกล่องต่างๆ ในที่สุดก็เจอคอมพิวเตอร์แมลงปอดวงหนึ่ง
ที่ซุกอยู่ในกล่องเก็บของ

ดีที่คอมพิวเตอร์ยังไม่มีร่องรอยความเสียหาย จิ้งเล่อยกขึ้นมา
ส่องซ้ายดูขวา จนกระทั่งเบาใจได้

สายตามองนิ่ง ในใจนึกถึงคนผู้นั้นขึ้นมา

นิ้วมือนางลูบผ่านผ้าหุ้มคอมพิวเตอร์ ความนุ่มนั้นคล้ายฝ่ามือ
อบอุ่นของเขาเสียจริง

นางยกม้านั่งมาตัวหนึ่งแล้วยืนขึ้นไป นำคอมพิวเตอร์ที่จุดแล้ว
แขวนไว้ที่ชายคามุมหนึ่งซึ่งแกะสลักลายดอกไม้

จิ้งเล่อยามนี้รู้สึกเหมือนจิตใจว่างเปล่า

นางรู้ว่าที่คนผู้นั้นบอกให้แขวนคอมพิวเตอร์ใต้ชายคา
จุดประสงค์เพื่อหยอกล้อนางเล่น นางรู้ว่าหากตนทำตามที่เขา
ว่าคือโง่เขลายิ่ง แต่นางก็ยังอยากจะลองทำดู

จิ้งเล่อคิดต่อ อาจเพราะนางว่างเกินไปจนอยากหาสิ่งใด
เพื่อไม่ให้ฟุ้งซ่านก็ได้

ต่อแต่นี้ไป การแขวนโคมไฟขึ้นทุกคืนแล้วเผารอให้ใครบางคนมาหา สำหรับหญิงที่ไม่มีใครรักแบบนางก็น่าจะไม่ใช่เรื่องเลวร้ายนัก

หลังจากปลอบใจตัวเอง จิ้งเล่อก็ทำเหมือนตอนเล่นซ่อนหาในวัยเด็ก ถือว่าชายผู้นั้นอยู่เบื้องหน้าจริงๆ แล้วทำเอวพร้อมเอ่ยปากตะโกน

“พี่ชาย ท่านมาแล้วรี”

ถัดจากนั้น นางก็กระโดดไปฝั่งตรงข้าม แสร้งดัดเสียงให้เข้มข้นแล้วตอบ

“ใช่ ข้ามีเวทมนตร์ กระแสจิตรับรู้ได้ว่าเจ้าแขวนโคมไฟ จึงรีบมาทันที น้องสาว เรียกหาข้ามีธุระอันใด”

จิ้งเล่ยกกระโปรงพร้อมหมุนตัว เปลี่ยนฐานะกลับมาเป็นตัวเองอีกครั้ง นางผินยิ้ม ก่อนบอืงปากกล่าวตอบเสียงหวาน

“ข้าคิดถึงท่าน นับแต่จากกันวันนั้น ท่านสบายดีหรือไม่”

กลางลานมีเสียงดัง ‘พื๊พพื๊’ เป็นเสียงนกรাত্রีบินขึ้นกลางอากาศ ปลูกให้เด็กสาวมีสติกลับคืนมา

นางยีนนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจยาว

แย่จริง น่าเบื่อนัก...

นางเงยหน้ามองโคมไฟที่ต้องลมจนไฟเอน ลวดลาย
สวยงามถูกแสงไฟส่อง แลดูละลานตายิ่ง

ทว่าแม้จะงดงามเพียงไหนก็ไม่อาจลอบประโลม
เด็กสาวที่กำลังเจ็บช้ำ หัวใจเย็นชืดของนางยังคงเคืองคว้าง
หาที่ปักหลักมิได้

“เดิมข้าคิดว่าตัวเองวิเศษนัก สามารถทำให้ท่านรับรู้ได้
ว่าข้าจุดโคมไฟ แล้วท่านก็จะมาหา หากไม่ว่าท่านเก่งกว่า คงรู้
ว่าข้าคงล่วงรู้ความลับนี้จึงจงใจหยอกข้าเล่น ช่างเก่งจริง ๆ
สมควรชื่นชม”

ทันใดนั้นด้านหลังก็มีเสียงปรบมือดังขึ้น จึงเลื้อหันไปดู
จากนั้นก็พลันชะงักงันเมื่อเห็นหน้ากากกระต่ายอันคุ้นเคย

ชายหนุ่มรีบเดินมาประคองนางที่ร่างโงเงง น้ำเสียง
บ่งบอกว่ารู้สึกผิด

“ทำให้เจ้าตกใจรี ต้องขอโทษด้วย แต่ข้าดีใจที่ในที่สุดเจ้า
ก็ยอมจุดโคมไฟ แสดงว่ายังจดจำข้าได้อยู่”

“พี่ชาย ท่าน...มาหาข้าจริงๆ ...”

จึงเลื่องมั่งงำ สบกับสายตาสุกสกาว่าที่อยู่เบื้องหลัง
หน้ากาก นางหยุดชะงัก

ชายหนุ่มเหยียดริมฝีปากยิ้มเล็กน้อย มองนางอย่าง
พิจารณาพลาถกล่าวอย่างอ่อนโยน

“เจ้าโดนฝน รีบเข้าไปเปลี่ยนชุดก่อนเถิด ข้าจะรอ”

“พี่ชาย ท่านรู้รยุทธ์ด้วยรี”

เด็กสาวรั้งตัวเขาไว้ แววตาเปล่งประกายประหลาด

“ช่วยข้าฆ่าคนหน้อย ช่วยข้าฆ่าคนได้หรือไม่”

เมื่อเห็นหน้าเขา ภาพในคตินเทศกาลนีเฮอร์ก็ผุดขึ้น
ในความทรงจำจนทำลายความรู้สึกดีใจ ตื่นเต้นและชื่นบาน
ในยามนี้ไปเสียสิ้น เหลือเพียงความโกรธแค้นชิงชังที่สุดจะระจับ

ชายหนุ่มชะงักงัน ริมฝีปากขยับเล็กน้อย แต่เพราะ
ใบหน้าซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากากจึงมองไม่เห็นอารมณ์ที่แท้จริง

ชุดสีเข้มต้องแสงจากโคมไฟจนสะท้อนเป็นเงาแวบแวมอยู่
ตามทางเดิน

น้ำเสียงเขามีความร่อนนอยอย่างปิดไม่มิด

“คิดจะฆ่าใคร เพราะเหตุใด”

เด็กสาวมองเขาด้วยดวงตาแดงเรื่อ กล่าวเน้นย้ำที่ละคำ

“ท่านอ่องแก้ว หัวหนานเฮ่อ แต่อย่าได้ถามสาเหตุ”

เมื่อเห็นเขานิ่งอึ้งอยู่กับที่ เด็กสาวก็ทนรอไม่ไหว เดิน
เข้าไปประชิดอีกหลายก้าว นางกลอกดวงตาลึกน้อย มองหน้า
เขาด้วยแววตาหยาดเยิ้ม

“หากช่วยข้าสังหารเขา ข้าจะเป็นของท่าน”

จิ้งเล่อเขย่งปลายเท้า จุ่มพิตเบาๆ ลงบนริมฝีปากได้รูป
ของชายหนุ่ม

ดวงตาภายใต้หน้ากากเบิกโพลง เขาออกแรงผลักจน
ท่านหญิงจิ้งเล่อเซถลา เกือบหงายหลังล้มลง

นางเอามือจับเสาด้านหนึ่งประคองตัว สีหน้าเยือกเย็น
ใบหน้าอ่อนเยาว์ไร้ที่ติไม่ปรากฏอาการขวยเขินใดๆ แววตา
กลายเป็นเย็นชา เด็กสาวแห่งหน้าหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง

“ฮ่าๆๆ ไยจึงต้องเสแสร้ง ผู้ชายล้วนชอบสตรีประเภทนี้
มิใช่รี”

“สิ่งตอบแทนที่คุณควร นอกจากร่างกายนี้แล้ว ข้าก็นึก
ไม่ออกว่าจะมีสิ่งใดให้ท่านได้อีก”

“ข้าจะไม่ช่วยเจ้าฆ่าคน และไม่เข้าใจว่าเหตุใดเจ้าจึง
กลายเป็นเช่นนี้ หากรู้ว่าเจ้าคิดผิดต่ำ ตอนนั้นข้าคงไม่ช่วยเจ้าไว้”

ชายหนุ่มตวาดเสียงต่ำ น้ำเสียงบ่งบอกว่าโกรธเคือง

ครั้นเห็นดวงตาภายใต้ขนตาอนยาวเริ่มมีหยาดน้ำคลอ
หน้ากากกระต่ายก็พลันระงับความโกรธซึ่ง ก่อนถอนหายใจ

“ความรักที่ไม่ได้เป็นของเจ้าก็เหมือนทรายในกำมือ ยิ่งกำแน่นเท่าใดก็ยิ่งไหลหลุดรอตง่ามนั้นไปเท่านั้น ไฉนเจ้าจึงไม่ปล่อยวางเสีย”

จิ้งเล่อชะงักงัน

“ท่าน...ท่านรู้รี...”

เขายิ้มรางๆ พลังกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน

“เรื่องของเจ้า ข้ารู้ทั้งหมด จะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ”

จิ้งเล่อแปลกใจยิ่ง นางหลุบสายตาลงต่ำ

เมื่อเงยหน้าอีกที เบื้องหน้าก็กลายเป็นว่างเปล่าเสียแล้ว

“พี่ชาย ท่านอยู่ที่ใด”

จิ้งเล่อพลันรู้สึกคล้ายหัวใจหล่นหายจนไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

นางวิ่งไปตามทางเดิน เหลียวมองรอบข้างจนไปถึง กำแพงสูง มองหาตัวอุทยานไปถึงหลังต้นไม้ เมื่อหันมาอีกที สายตาของเด็กสาวก็เห็นใบหน้าหนึ่งจนทำให้ตกใจ

“โอ๊ะ! ท่าน...หัวหน้าหน่วยเยว์...”

สายตาคมกริบของเยว์ซีโหลวเบนมาจากกำแพงสูง
ด้านหนึ่ง จับจ้องมองไปยังเด็กสาว เขาเลิกคิ้วถาม

“คนผู้นั้นเป็นใคร คนที่ถูกท่านหญิงเรียกว่า ‘พี่ชาย’ เขา
คือใคร”

“ข้า...ข้าไม่รู้ ข้าไม่รู้จักเขา...”

จึงเล่ใจเต็นราวกับรวกลอง สองมือทาบลงบนหน้าอก
หลบเลี่ยงการสบสายตา

“ไม่รู้จักรึ่ แล้วเหตุใดเขาจึงกล้ามาพบท่านหญิงยามดึก
เช่นนี้ บุกรุกวังหลวงยามวิกาล หากไม่ใช่คนร้ายก็ต้องเป็นโจร
ท่านหญิง ข้อนี้นี้ท่านรับไหวหรือไม่”

เยว์ซีโหลวผายมือชักถามเสียงเย็น

เด็กสาวตัวสั้นเทา แสดงความหวาดกลัวถึงขีดสุดพร้อม
โบกมืออธิบาย

“ท่านอย่าได้ระแวงเขา เขาเป็นคนดี เคยช่วยเหลือข้าใน
คืนเทศกาลหนีเออร์ เพียงแต่เขาสวมหน้ากากไว้ตลอด ข้าจึง
ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด หัวหน้าหน่วยเยร์ ท่านต้องเชื่อข้านะ”

“อ้อ”

เยร์ซีโหลวได้ยินดังนี้ ความโกรธจึงลดลงไปบ้าง

เขาค่อยๆ เดินหน้ามาแล้วเดินวนรอบกายเด็กสาว
ที่ตัวสั้นนั่งงอ สายตาที่จ้องมองดูตันยี่ง

“อย่าคิดจะเล่นตลกตึกกับข้า จงอย่าลืมนักผู้วางยาในสุรา
ของฝ่าบาทก็คือท่านหญิง ตำแหน่งจึงหยางผู้นั้นคือแม่เสียดี ๆ
นี่เอง คินนี่นางถูกรังแก พຽນนี้ต้องสงสัยมาถึงท่านหญิงแน่”

“ส่วนท่านหญิงกลับโง่เขลาหาใดเปรียบ กล้าคิดลงมือ
กับตำแหน่งจึงหยาง มีหน้าซ้ำยังเปิดเผยที่ประทับของฝ่าบาทให้
ท่านอ้องแก้วรู้”

“เช่นนั้นหากผู้อื่นไม่สงสัยมาถึงท่านหญิงก็แปลกแล้ว!”

เด็กสาวกลอกตา คิดทบทวนจนได้สติ ทันใดนั้นนาง
ก็หน้าถอดสี จวนเจียนจะร่ำไปแล้ว

“หัวหน้าหน่วยเยร์ว ท่านต้องช่วยข้านะ อย่าให้เสด็จพี่
ฮ่องเต้รู้ว่าข้าเป็นคนวางยาในสุรา ท่านต้องช่วยข้านะ!” ว่าแล้ว
นางก็คุกเข่าลงแทบเท้าผู้เป็นชั้นที่ กอดขาเขารำไห้วิ่งวอน

เยร์วซีโหลวโหม่กายลง เขยคางของเด็กสาวขึ้น ริมฝีปาก
ผุดรอยยิ้มหยัน

“หากต้องการอยู่รอดปลอดภัย นับแต่นี้ก็จงมาเป็นพวก
เดียวกับข้า บอกเล่าเรื่องของท่านหญิงกับคนผู้นั้นให้ข้าฟัง”

ชายหนุ่มผู้นั้นปรากฏตัวครั้งใดมักสวมหน้ากาก อีกทั้งยัง
เล่นละครตบตาท่านหญิงจึงเล่ได้ทุกครั้ง แต่ไม่อาจหลอกหลวง
เยร์วซีโหลวได้

คนผู้นั้นน่าจะเป็นคนที่ท่านหญิงเคยรู้จัก สิ่งสำคัญคือ
ต้องเป็นคนในวังหลวง...

เล่ชวงกลับมาถึงห้องพักก็รีบถอดชุดลาลองออกภายใต้
ความมืด

จวบจนเปลี่ยนเป็นชุดประจำตำแหน่งปี๋ปีแห่งซือ-
หลี่เจียนเรียบร้อย เขาจึงค่อยจุดไฟให้สว่าง

เล่อชวงนำหน้ากากไปเก็บซ่อน จากนั้นจึงหยิบกล่องไม้
ทรงเหลี่ยมยาวออกจากลิ้นชักที่เก็บของ นั่งลงข้างโต๊ะที่จุด
ตะเกียงพร้อมเปิดออกอย่างช้าๆ

ภายในกล่องเป็นผ้าบุกำมะหยี่ มีปิ่นดอกไม้วางอยู่
เล่มหนึ่ง เนื่องจากผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน สีของอัญมณี
ที่ประดับจึงหม่นหมอง แลดูไม่สดใส

เล่อชวงหยิบปิ่นขึ้นมาดู สายตาลุ่มลึกสะท้อนกับเปลวไฟ
วิบวับ

ความคิดล่องลอยไปไกล

ปีนั้นเกิดเขื่อนแตก น้ำทะลักเข้าท่วมบ้านเรือน เขา
ที่อายุยังน้อยต้องติดตามชาวบ้านอพยพไปอยู่ต่างถิ่น ระหว่าง
ทางยังเกิดโรคระบาดจนทำให้บิดาเสียชีวิต

ทางการตั้งเพิงแจกโจ๊ก แต่เพราะเขายังเด็กเกินไป
หลายครั้งจึงถูกผู้อพยพหัวโหยเบียดเสียดจนไปอยู่ไกลๆ

ความหิวช่างทารุณนัก เมื่อรวมกับความเหนื่อยล้าและ
ง่วงนอน เขาจึงล้มอยู่ข้างกำแพงแห่งหนึ่ง

จากนั้นเสียงดังกระดังงเงินของเด็กสาวก็ปลุกให้เขาลืมตา
ตื่นขึ้น

ตอนนั้นนางอายุเพียงหกเจ็ดปี ผิวขาวผุดผ่องดังหิมะ
มัดผมเป็นมวยเมฆา หน้าตาน่าเอ็นดู ยามยิ้มก็ดูอ่อนเยาว์
ไร้เดียงสา นางแต่งกายอย่างหรูหรา

“พี่ชาย ท่านป่วยรี”

นางเบิกตาใสแจ้วมองเขา ขณะคิดจะขยับเข้าใกล้ก็ถูก
แม่นมห้ามไว้

พอนางรู้ว่าเป็นผู้อพยพที่หิวโหยจนหมดสติ เด็กหญิง
ก็รีบสั่งให้ป้าไปเอาอาหารแห้งจากในครัวมา

จากนั้นนางปลดปิ่นดอกไม้เล่มหนึ่งจากเรือนผม วาง
ใส่ในมือสกปรกของเขา เด็กหญิงยิ้มหวานประหนึ่งดอก
เฟื่องหลังฮวา¹ในป่า

¹ ดอกเฟื่องหลังฮวา คือดอกชบาโคม

“เฮ้ย รับไว้ เอาไปแลกเป็นเงินได้”

ปีนั้น เขาจดจำเด็กหญิงผู้นี้ได้แม่นยำ นางเป็นคุณหนู
ตระกูลมั่งคั่งแห่งเมืองไผ่หนิง นามมู่เซี่ยนหยิง

เล่อชวงตั้งสติกลับคืบมา เขาเหม่อมองปีนนั้น นิ้วชี้ลูบไล้
ริมฝีปากที่ถูกนางจุมพิตเข้าไปเข้ามา ก่อนกล่าวด้วยเสียง
ทอดถอนใจ

“หยิงเออร์ ข้าจะช่วยเจ้าอย่างไรดี”

บทที่ 468 หึงหวงใหญ่โต

ท้องฟ้าเริ่มสว่าง ดวงตะวันฉายแสงทั่วผืนฟ้าเรื่อยมาถึง
แผ่นดินเบื้องล่าง สองเข้ามาทางขอบหน้าต่าง

หัวหนานชินถูกเสียงแหลมของเสียงเงินปลุกให้ตื่นขึ้น

“ฝ่าบาท ได้เวลาแล้วพะย่ะค่ะ”

หลังคามั่งสีม่วงอ่อน มีการใช้ไหมหลากสีปักเป็น
ลวดลายดอกไม้ ตัดขอบด้วยดิ้นทองจนวิบวับ งดงามสะดุดตา

แต่ว่าเตียงนี้และผ้า幔นี้คือ...

หัวหนานชินรีบเบือนหน้าไป จากนั้นก็เห็นหญิงสาวผู้นั้น
นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ที่หัวเตียง สวมชุดนอนสีขาวปักลายดอกไม้
เรียบๆ ผมดำเงางามสยายเต็มแผ่นหลัง

“อวิ้นซี เมื่อคืนเราสองคน...”

น้ำเสียงของชายหนุ่มแฝงความดีใจอย่างเห็นได้ชัด

แม้เมื่อคืนจะดื่มจนความทรงจำรางเลือน แต่เขายัง
ไม่เมาถึงขั้นจำไม่ได้ว่าตนทำสิ่งใดไปบ้าง

หญิงสาวได้ยินเสียงก็หันหน้ามา ใบหน้าขาวดังหยก
เครื่องหน้าไรที่ติ ดวงตาพร่างพรายดังสายน้ำ ทันใดนางก็แสดง
อาการขวยเขิน ดูอ่อนหวานละมุนละไม ชวนให้ทะนุถนอมยิ่ง

ด้านนอก เสียงสูงของเหลียงเจินตั้งขึ้นอีกครั้งอย่างเร่รุด
แต่ก็แฝงด้วยความดีใจและประจบสอพลอ

“ฝ่าบาท พระสนมอวิ้นเพยได้ถวายการปรนนิบัติทั้งคืน
แล้ว ถึงเวลาเปลี่ยนฉลองพระองค์ใหม่เพื่อเข้าประชุมเช้าแล้ว
พะย่ะค่ะ”

ผู้เป็นตั่งสุนับริบใช้ฮ่องเต้เช่นเขามีหรือจะไม่รู้ว่าเจ้านาย
รอกอยพระสนมแห่งตำหนักจิ้งหยางมาแรมปี เพื่อนางแล้ว
ก็เสียทั้งเวลาและเงินทองไปมากมาย ในที่สุดเมื่อคืนก็ได้
สุขสมอารมณ์หมาย

“อวิ้นซี เจ้ามานี่”

หัวหนานชื่นไม่สนใจเหลียงเจิน ดวงตาเต็มไปด้วยความ
เสนาหาท่วมท้น เขาขยับเข้าใกล้แล้วร้งนางเข้าสู่อ้อมกอด
มุ่มปากผุดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขากะชิบที่ข้างหูนาง

“ขอบคุณสวรรค์ที่ข้ามิได้รอคอยเสียเปล่า ในที่สุดเจ้า
ก็เป็นของข้า นับแต่นี้ทุกอย่างของเจ้าคือสมบัติของข้าทั้งสิ้น”

ก๊อวินชีก้มหน้าต่ำ แม้มปากครุ่นคิด นัยน์ตาปรากฏแวว
เยียบเย็น

ยามนี้นางรู้สึกถึงความน่าสมเพช

แต่ไหนแต่ไรมา น้ำพระทัยฮ่องเต้ตั้งสายน้ำ² สตรีทั่วทั้ง
วังหลังล้วนหมายปองต้องการ แต่หัวหนานชื่นกลับมอบหัวใจให้
นางครอบครองแต่เพียงผู้เดียว

แต่เกรงว่าฮ่องเต้ซึ่งอยู่เหนือผู้คนนับหมื่นอย่างเขาคง
ไม่คาดคิดว่าสตรีที่เขาได้เซยชมเมื่อคืนหาใช่นางไม

² น้ำพระทัยฮ่องเต้ตั้งสายน้ำ เป็นคำเปรียบเปรย หมายความว่าความรักของ
ฮ่องเต้ไม่แน่นอน ไหลรินไปเรื่อยตั้งสายน้ำที่ไม่อยู่นิ่ง

เมื่อเห็นนางไม่ตอบกลับ หัวหนานชินก็ขยับมือไม้ที่เริ่มอยู่ไม่สุขอีกครั้ง

ปลายนิ้วเกี่ยวปอยผมของนางขึ้น เขาจึงเห็นลำคอระหงเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนและรอยขีดสีแดงเขียวพาดสลับกันหลายจุด

เขาไม่รู้ว่ารอยแผลเหล่านี้ กู้วินชีทำออกมาเองทั้งสิ้น หัวหนานชินคิดว่าเป็นฝีมือคนที่เมื่อคืนมาหานักจนไม่ยังมีมือ

ฮ่องเต๋นังอึ้ง ทันใดนั้นก็บังเกิดความรู้สึกตื่นตันใจ กล่าวเสียงต่ำเอาใจนาง

“เมื่อคืนเพราะข้าไม่ดีเอง ไม่ควรใช้กำลังกับเจ้า อวินชี ข้าเห็นใจเจ้า แต่เจ้าก็ควรเห็นใจข้าบ้าง เพราะเจ้าปล่อยให้ข้ารอนานเหลือเกิน”

ในที่สุดกู้วินชีก็คลี่ยิ้มตอบเล็กน้อย นางเงยหน้าขึ้น ดวงตาสดใสแฝงด้วยความเจ้าเล่ห์

“ฝ่าบาท หม่อมฉันเป็นสนมของฝ่าบาท หวังเพียงฝ่าบาทพอพระทัยเท่านั้น เมื่อครู่หม่อมฉันเพียงหวังว่าเมื่อคืนเป็นการถวายเป็นครั้งแรก ดังนั้นจึงอาจปรนนิบัติได้ไม่ดีนัก”

“ใครบอก เจ้าดีที่สุดแล้ว...”

หัวหนานชินรีบตอบด้วยอารมณ์ขึ้นบานยิ่ง

เมื่อคืนเขาสับสนมีงงอย่างยิ่ง จำได้เพียงว่าตนต้องใช้กำลังพลิกคว่ำไปมาอยู่หลายตลบ กระทั่งหมดแรงหลับสนิทไป

ได้ทำสิ่งที่มีความสุขกับสตรีที่รัก ความอึดอัดใจที่เกิดขึ้น อยากรู้ก็แตกต่างจากหญิงอื่นอยู่ดี!

ก๊อวิน^{*}ซึ่งถูกหัวหนานชินกดดันไม่ยอมปล่อย นางเกรงว่าเขาจะติดลม ทำตามอำเภอใจโดยไม่สนใจราชกิจจริงๆ จึงถอยห่างจากอ้อมแขนเขาอย่างระมัดระวัง

“ฝ่าบาท ยามนี้ก็สายมากแล้ว รีบเสด็จไปประชุมเถิด เพคะ เมื่อคืนประทับอยู่กับหม่อมฉันทั้งคืน ปล่อยให้เหล่าขุนนางคอยเก้อ วันนี้ไม่ควรให้เสียเวลาอีก”

หัวหนานชินจับจ้องใบหน้าหวานหยดย้อยของหญิงสาว ก่อนจะโอบกอดนางไว้แน่นอีกครั้ง

“ข้าอยากพาเจ้าไปร่วมประชุมด้วย อวิน^{*}ซี ข้าไม่อยากห่างจากเจ้าไปไหนเลย”

“ฝ่าบาทอย่ารับสั่งเหลวไหลเป็นเด็กสิเพคะ” กุ้อวินชี
แบะปากใส่เขา ก่อนหันหน้าไปสั่งการด้านนอก

“เด็กๆ เข้ามาปรนนิบัติได้แล้ว”

เสี่ยวเลยจื่อนำชุดมังกรทองเข้ามา กุ้อวินชีลุกขึ้นจะดูแล
ด้วยตัวเอง แต่กลับถูกหัวหน้าชั้นห้ามไว้

รอยยิ้มเขาอบอุ่นยิ่ง หัวหน้าชั้นจับมือของหญิงสาว
ขึ้นมาจุมพิต กล่าวเสียงอ่อนโยน

“เมื่อคืนเจ้าคงเหนื่อยเหนื่อยแล้ว พักผ่อนให้มากเถิด
ไว้วางแล้วข้าจะมาใหม่”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ...”

กุ้อวินชีก้มหน้ามองหลังมือของตนเล็กน้อย ก่อนจะฝืน
ยิ้มด้วยความเย็นชา

เมื่อส่งฮ่องเต้ไปแล้ว กุ้อวินชีจึงสั่งให้ชีวอวีมาช่วยตน
ล้างหน้าและทำผมใหม่ เพราะอีกประเดี๋ยวจะมีแขกสำคัญมา
เยือน

เสียวเลยจ๊อและเข้ารับใช้คนอื่น ๆ ช่วยกันนับ แต่พระสนมล้างมือที่ถูกฮ่องเต้จุ่มพิศก็เปลี่ยนน้ำไปไม่ต่ำกว่าสิบกะละมังแล้ว

ยังไม่ถึงเวลากินอาหารเช้าก็มีขันที่มาส่งข่าวว่าขบวนของตำหนักเมี่ยวอิงมาถึงตำหนักจึงหยางแล้ว

ก๊อวินชี้ยกมือขึ้นขยับปิ่นปักผมให้เข้าที่พลงยิ้มอย่างใจเย็น

“เห็นหรือไม่ แยกสำคัญมาถึงแล้ว”

ฮู่กั๊ยเพยในชุดเต็มยศเดินเข้ามาในตำหนัก สายตาเย็นชา วางมาดทรงอำนาจ

ก๊อวินชี้สวมชุดแพรบางสีฟ้าคราม เป็นเนื้อผ้าซึ่งเป็นเครื่องบรรณาการจากต่างเผ่า ทอจากขนของนกยูงแรกเกิด ผสานกับเส้นไหมฟ้าจึงเบาบางดังปีกจักจั่น จากนั้นค่อยใช้ไหมสีชาวมันวาวและสีมรกตปักเป็นลายดอกหลีฮัวพร้อมกลีบใบระหว่างนั้นยังแซมด้วยลูกปัดสีเหลือง

เวลานี้มีลมเย็นพัดมา ชูดอารมณ์อันหรรษาจึงปลิว
พลิวไสว ลายดอกหลิฮวาที่กระโปรงคล้ายแบ่งบานมากขึ้น
เล็กน้อย เวลาเดินก็ยิ่งเห็นลวดลายงดงาม แม้แต่ใบก็แลดู
สะพรั่ง ซ่อนกันอย่างลงตัว

ส่วนเรือนผมก็ใส่น้ำมันจนเรียบกริบเงางาม ประดับด้วย
ปิ่นดอกไม้ผสมอัญมณีหลากชนิดจนมีสีสนั่นละลานตา

ใบหน้านางงามผ่องดังดอกท้อ ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า
ฮู้ยฮู้ยเผยให้เห็นเขี้ยวก็อดรู้สึกปวดใจมิได้

ที่แท้การได้รับความรักจากฮ่องเต้ก็สามารถทำให้สตรี
ผู้หนึ่งงดงามดังดอกไม้ที่ได้รับฝนอันชุ่มฉ่ำ เปล่งประกายความ
งามได้ถึงเพียงนี้

ไฟโตะที่ยากจะระงับกำลังคุกรุ่นขึ้นในใจ...

“พี่ฮู้ยเชิญนั่งก่อน น้องกำลังคิดอยู่ว่าหลังกินอาหารเข้า
แล้วจะไปคารวะที่ตำหนักเมี่ยวอิง...”

ก๊อวินซึกกล่าวยิ้มๆ พลังผายมือให้ฮู้ยฮู้ยเผย เชื้อเชิญ
ให้อีกฝ่ายนั่งลง

หญิงสาวซึ่งถูกความหึงหวงเข้าครอบงำจิตใจพลันตัวต
ฝ่ามือ ฟาดใส่ใบหน้าก๊อวินซี

ก๊อวินซีรู้ทันแต่แรกแล้วว่านางต้องคลุ้มคลั่ง ดังนั้นจึง
เตรียมพร้อมไว้แล้ว ซูแขนขึ้นจับมือของอีกฝ่ายไว้

ถัดจากนั้นนางก็คุกเข่าลง แสร้งบีบน้ำตาลามด้วยความ
หวาดกลัว

“ข้าทำผิดสิ่งใด วานพีฮู่ช่วยชี้แจงด้วย แม้ข้าตายก็จะ
ได้ตายตาหลับ”

ฮู่กัยเฟยชักมือกลับด้วยความเย็นชา จ้องหน้าก๊อวินซี
พร้อมตะคอกใส่ “เจ้าไม่คู่ควรเรียกข้าว่า ‘พี’ เจิ้งหว่านร่ว เจ้า
ช่างมารยาสาไถยนัก”

“ด้านหนึ่งมาแสร้งทำดีต่อข้า ลั้ววาจามันเหมาะว่าไม่เคย
มีใจต่อฝ่าบาทจนทำให้จวนเสนาบดีกับหน่วยตงฉ่างเกิดความ
บาดหมาง แต่อีกด้านกลับหว่านเสน่ห์ให้ฝ่าบาทขึ้นเตียง เช่นนี้
ยังจะให้ข้าเชื่อใจเจ้าได้อย่างไร”

“พีฮู่ ท่านใส่ความน้องเสียแล้ว”

กั๋ววินซีเริ่มสะอึกสะอื้น

สื่อหยวนชิงยังคงไม่ลดราวาศอก กล่าวด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“เมื่อคืนมีขุนนางจากเน่ยเก้อหกคนฝ่าสายฝนเข้าวังมารออยู่นอกตำหนักฉินหมิงเนิ่นนาน แต่ฝ่าบาทกลับประทับอยู่กับเจ้า เจ้าทำให้ฝ่าบาททรงหลงใหลจนละเลยราชกิจ ทว่าไม่เพียงไม่สำนึก ยังมาบอกว่าถูกใส่ร้าย เจ้าต้องการให้ข้าใช้กฎของวังหลังลงโทษเจ้าหรือไม่?”

เมื่อคืนเสนาบดีสื่อและขุนนางที่ปรึกษาแห่งเน่ยเก้ออีกห้าคนรออยู่นอกตำหนักฉินหมิงเนิ่นนาน ทว่าสุดท้ายผู้ที่มามีใช้ฮ่องเต้ กลับเป็นมหาขันทีเหลียงเจิน

สามารถทำให้ฮ่องเต้ไม่ใยดีราชกิจสำคัญ หลังอาหารมื้อค่ำก็อยู่ที่ตำหนักจิงหยางทั้งคืน แสดงว่าอวินเฟยเก่งกาจมิใช่น้อย

เสนาบดีสื่อต้องฝ่าฝนมาก็เดือดดาลเต็มทีแล้ว ดังนั้นจึงรับนำข่าวนั้นไปแจ้งแก่บูตรี ฮู่กู่ยัเฟยรู้เข้าย่อมนิ่งไม่ติด

กั้ววินชี้ส่งสายตาให้แก่เสี่ยวเฉยจื่อ ขณะที่ผู้ดูแลทำหน้าที่
ออกไปครู่หนึ่ง ไม่นานก็กลับมาพร้อมกาสุราหยกขาว

กั้ววินชี้ยังคงขดตัวให้เล็ก แสดงท่าทีนอบน้อมเต็มกำลัง
น้ำเสียงก็ยิ่งแผ่วเบา

“พี่อยู่ไม่รู้อันใด ข้ารู้ดีว่าเมื่อคืนฝ่าบาททรงนัดหมาย
กับเหล่าขุนนางเพื่อคุยเรื่องราชกิจ หลังอาหารค่ำยังจะกล้ำรัง
พระองค์ให้อยู่ต่อได้อย่างไร”

“แต่ตอนนั้นฝ่าบาทเสวยสุราไปสองสามจอกก็พลัน
ควบคุมพระองค์เองไม่ได้ขึ้นมา”

“สุราเมื่อคืนยังเหลืออยู่ครึ่งกา หากพี่อยู่ยังเชื่อใจข้าอยู่
บ้างก็เชิญเปิดฝาและดมกลิ่นดูก็จะรู้เอง”

ฮุยกั๊ยเพยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง นางเปิดฝากาสุราออก
มองลงไปอย่างระมัดระวัง ตามด้วยก้มลงไปดมกลิ่น

หัวคิ้วพลันขมวดมุ่น หญิงสาวรีบปิดจุกพร้อมยื่นกาสุรา
ออกห่าง ใบหน้าแดงก่ำมองไปทางกั้ววินชี้ด้วยความโกรธ

“เจ้หว่านร่ว เจ้าช่างบังอาจนัก เพื่อให้เป็นที่โปรดปราน
ก็ถึงขั้นวางยาสกปรกในสุราเชียวรี”

ก๊อวิน^{*}ชิมฝีปากสันระริก

“พี่ฮ่วย ท่านตำหนิข้าผิดอีกแล้ว ข้ามิใช่เด็กอมมือเสีย
หน้อย จะไม่รู้กาลเทศะเช่นนั้นได้อย่างไร ข้าไหนเลยจะกล้า
ทำให้ฝ่าบาททรงเสียสุขภาพเพื่อให้เป็นที่โปรดปราน”

“อีกทั้งสุรานี้มาจากห้องเครื่องโดยตรง ผ่านมือเหลียง
กงกงจนจะมาถึงเบื้องพระพักตร์ ข้าจะมีโอกาสวางยาได้
อย่างไร”

“อีกอย่างหนึ่ง หากข้ามียาที่น่าอดสูเช่นนี้จริง หลัง
เสร็จกิจมีหรือจะไม่รีบทำลายหลักฐาน กลับเอามาให้ท่านดูอีก”

เป็นคำชี้แจงที่ตรงประเด็นยิ่ง ทำให้ฮ่วยก๊วยเพยเริ่มสงบ
สติได้

“ที่เจ้าพุดมาก็พอมีเหตุผล...”

หญิงสาวโน้มตัวลงพุงให้ก๊อวิน^{*}ชิลุกลงขึ้น น้ำเสียง
แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนมากขึ้น

“มันคือผู้ใดจึงกล้าเหิมเกริมถึงเพียงนี้”

กั๋ววินซียิ้มพลางส่ายหน้า

“พี่ฮุย ข้าพผู้มีวิธีหนึ่งที่จะช่วยตามหาผู้ตั้งใจยุ่งให้เรา
เกิดความบาดหมางได้”

ฮุยกั๋วเฟยจ้องตาเขม็ง “ควรทำเช่นไร”

กั๋ววินซีตะโกนเสียงดัง

“ชี่ววี่ รีบนำสุรากานี้ไปยังสำนักหมอลหลง จำไว้ว่าให้
ไปตามทางที่มีคนเยอะๆ อย่าใช้ทางอ้อม”

“เดี๋ยว เจ้าจะทำให้เรื่องบานปลายอีกที หากผู้อื่นรู้ว่า
เมื่อคืนฝ่าบาททรงถูกวางยาจะเสื่อมเสียถึงชื่อเสียงของเจ้าด้วย”

ฮุยกั๋วเฟยรีบห้ามนางไว้พร้อมส่ายหน้า

กั๋ววินซียิ้มแยม ท่าที่มันนอกมันใจ

“เมื่อคืนคนในห้องเครื่องมาเก็บอาหารและภาชนะต่างๆ
ไปแล้ว ทว่าข้าจงใจเก็บสุรากานี้เอาไว้ ในเมื่อคนผู้นั้นรู้ว่า
หลักฐานไม่ถูกส่งคืนคงนอนไม่หลับเป็นแน่”

“พี่อยู่ ขำกล้ำเต็มพ้น สุรakanี้จะส่งไม่ถึงมือหมอหลวง
เถียนแห่งสำนักหมอหลวงอย่างแน่นอน”

บทที่ 469 พลาด เรื่องน่าสนุกไป

ชีวอวีร์รับบัญชาจากนายหญิง นำสุราครึ่งกาที่เหลือออกไป
ไม่ทันไรก็กลับมาพร้อมกับขันที่ผู้ดูแลตำหนักเลี้ยงกง

ใบหน้าจิ้มลิ้มของชีวอวีร์ฉาบด้วยอารมณ์โกรธอย่างเห็น
ได้ชัด นางกล่าวด้วยความหงุดหงิด

“เรียนนายหญิง ท่านคาดการณ์แม่นยำนัก บ่าวถือ
กาสุราเพิ่งออกจากตำหนักจึงหย่าง เมื่อผ่านสวนโบทันก็ถูก
นางกำนันผู้หนึ่งวิ่งมาชนจนกาทกพื้นแตก ท่านดูเสื้อข้าสิเจ้าคะ
ยังเปื้อนสุราจนมีกลิ่นฉุนไปหมด”

ก๊อวินชี้หันไปมองฮู่กู่ยเฟยพร้อมส่งยิ้มเล็กน้อย ก่อน
หันมองชีวอวีร์ต่อ

“เห็นหน้าคนผู้นั้นชัดเจนหรือไม่”

ชีวอวีร์บ้วนปาก เลี้ยงกงจึงเดินขึ้นหน้า ประสานมือ
กล่าวตอบ

“นายหญิง เมื่อครู่ป่าวได้เดินตามหลังชี่ววีไปจึงจำ
นางกำนัลผู้นั้นได้ นางคือจ๊อเจี้ยวที่ทำงานอยู่ตำหนักของ
จ้าวเจี้ยววีชอบ”

ฮุ่ยก๊วยเพยตกใจจนถอยหลังกรูด ใจหายวาบ แทบเก็บ
สีหน้าอารมณ์ไว้ไม่ได้

“ที่แท้เป็นฝีมือจ้าวเจี้ยววีหรือหรือนี่!”

ก๊อวินชียิ้มจางๆ พร้อมกับส่ายหน้า

“พี่ฮุ่ย โปรดอภัยที่ข้ากล่าวตามตรง วงหลังมีสนมสาม
พันนางรอถวายงาน แล้วใครจะยอมเสี่ยงวางยาฝ่าบาทเพื่อให้
หญิงอื่นมาปรนนิบัติแทนเล่า”

เล่ากงกงเฝ้าปาก ก้มหน้ากล่าวว่า

“นายหญิงโปรดประณามยิ่ง บ่าวยังรู้มาว่าจ๊อเจี้ยวผู้นี้มี
คู่กินอยู่ในวังคนหนึ่ง...”

หากพูดว่าเป็นคู่กิน แสดงว่าอีกฝ่ายยอมเป็นชั้นที่

ไม่ต้องพูดมากความรู้กันแล้ว

ฮู้ยักุ่ยเพยค้อยๆ กั่มหน้าลงคล้ายเข้าใจบางอย่าง สีหน้า
แสดงถึงความท้อใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

นางนึ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเป็นฝ่ายจับมือก๊อวีนซีไว้
ด้วยความรู้สึกผิด

“น้องอวีน เพราะข้าว่าวามเกินไปจึงตำหนิเจ้าผิด”

ก๊อวีนซีนึกซ้นในใจ แต่ภายนอกยังคงมีท่าทีอ่อนน้อม
ทว่าสองตากลับดูเยียบเย็นคล้ายหลุมลึกที่มองไม่เห็นก้นบึ้ง

นางประคองให้ฮู้ยักุ่ยเพยนั่งลงแล้วยกน้ำชาให้อีกฝ่าย
ด้วยตัวเอง

“พี่ฮู้ยอย่าได้เกรงใจ ข้าก็เคยมีความรักมาก่อนจึงรู้ซึ่ง
ในสิ่งที่ท่านยึดมั่น”

“และข้าก็รู้ดีกว่าผู้ใดว่าท่านรักฝ่าบาทยิ่งนัก ดังนั้นจึงได้
เป็นห่วงในทุกสิ่งที่เกิดกับพระองค์ ความรักของท่าน ข้ามิอาจ
เทียบได้”

“น้องอวีน...”

ฮุยภัยเพยพลันประทับใจในคำพูดลึกซึ้งของกั๋ววินชีจนมี
น้ำตาเอ่อล้น เอ่ยตอบด้วยริมฝีปากสั่นระริก

“เมื่อก่อนหากมีสิ่งใดล่วงเกินเจ้าไปก็ขออย่าได้ถือสา
เลยนะ ต่อไปข้าจะเชื่อเจ้าเพียงผู้เดียว เราสองคนจะรักใคร่
ปรองดอง อย่าได้กินแหนงแคลงใจต่อกันอีก”

“เจ้าคะ”

กั๋ววินชีหลุบตาลงพร้อมกล่าวตอบเสียงเบา แหวตา
มีประกายเย็นชาแวบขึ้น

มีนางกำนัลผู้หนึ่งเข้ามารายงานว่าเหลียงเพยพาเหล่า
สนมมาขอพบ

ข่าวที่เมื่อคืนฮ่งเต๋มาตำหนักจิ้งหยางแล้วไม่ได้กลับ
ออกไป ในเมื่อสื่อหยวนชิงล่วงรู้ สนมอื่นในวังหลังก็ย่อมรู้
เช่นกัน อีกทั้งพวกนางยังได้ข่าวล่าสุดมาอีกว่าฮุยภัยเพยไม่รอ
กินอาหารเมื่อเช้าก็รีบพาคนมุงตรงมาตำหนักจิ้งหยางทันที

พระสนมเอกผู้นี้ถือตนว่ามีบิดาเป็นเสนาบดีแห่งเน่ยเก่อ
จึงวางตนเป็นว่าที่ประมุขแห่งวังหลังมาโดยตลอด

ภายนอกอาจจะดูอ่อนหวานเรียบร้อย แต่เนื้อแท้ภายใน
คือสตรีจอมหึงหวงร้ายกาจ

ทันทีที่ฮ่องเต้ออกจากตำหนักจึงหยาง นางก็รีบบุกเข้าไป
ไม่บอกก็รู้หมายจะเอาเรื่องอวิ้นเพยเป็นแน่แท้

เมื่อเหลียงเพยรู้ข่าวฮู่ยกุ้ยเพยออกจากตำหนักเมียวอิง
ก็ตื่นเต้นดีใจยิ่ง วาดภาพในห้วงมโนเป็นชุดใหญ่

สตรีสองนางกำลังประมืออยู่ในตำหนักจึงหยาง ตบตีเป็น
พัลวัน จุดกระชากลากถูจนผมเผ้ากระเซิง ปิ่นหลุดร่วง เสื้อผ้า
ก็ขาดเป็นริ้วๆ นากลัวอย่างมาก

เหลียงเพยบึ้งปากแอบหัวเราะอยู่ครู่ใหญ่ ในใจคิดว่า
ตนยังมัวนึกภาพทำไมเล่า ไปดูให้เห็นกับตาจะสนุกมากกว่า!

ว่าแล้วจึงชักชวนสนมอื่น ทุกคนต่างกระตือรือร้นรีบตรง
มาตำหนักจึงหยาง

“พวกเจ้ามาทำอะไรกันตั้งแต่เช้า”

รอนเหล่านมโนมกายการะเสร็จ ฮู้กั๊ยเพยจึงยก
ถ้วยชาขึ้น สายตาชำเลื่องไปทางเหลียงเพย จับจ้องสีหน้า
อิหลักอิเหลื่อของนางด้วยดวงตาเป็นประกาย

เหลียงเพยยิ้มเจื่อน มองฮู้กั๊ยเพยและอวินเพยซึ่งนั่ง
เคียงข้างบนเก้าอี้เหลื่อมด้วยสีหน้ามึนง

อะไรกันนี้ ทั้งคู่กินยาผิดหรือไร

ความกังขาเกิดขึ้นในใจเหลียงเพยครมครัน

เพื่อแย่งชิงกันเป็นคนโปรดของฮ่องเต้ สตรีสองนางนี้
แสดงออกถึงความกินแหนงแคลงใจอย่างเห็นได้ชัดมานาน แต่
ในบัดนี้จึงมานั่งจิบน้ำชาสนทนากันราวกับไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น

ภาพสตรีสองนางตบตีกันอย่างรุนแรงเพื่อแย่งชิงความ
รักจากสามีจนถึงขั้นเลือดตกยางออก เหตุใดจึงไม่เกิดขึ้น

นี่มัน...เป็นไปได้!

นิ้วเรียวยาวของกั๋ววินชีลุบผ่านขอบถ้วยชา นางเหลือบ
ตาขึ้นมองเหลียงเพย แม้แววตาจะดูเฉยเมย แต่ราวกับมีพลัง

แห่งการทำลายล้าง บาดจนอีกฝ่ายรู้สึกเจ็บผิวกาย ไม่กล้าสบ
สายตาด้วย

“พี่เหลียงมองอะไรกัน ในตำหนักข้ามีสิ่งใดผิดปกติรี
แล้วเมื่อครู่อยู่ก๊วยเพยถามท่าน เหตุใดจึงไม่ตอบนาง”

“อ้อ เพราะข้าเลอะเลือนเอง” เหลียงเพยใช้ผ้าเช็ดหน้า
ปิดปากเพื่อปิดบังอาการยัมแห้ง

“วันนี้เดิมที่ต้องมาคารวะพร้อมหน้า แต่ได้ยินว่าพี่ฮู่มา
ตำหนักจึงหยางแต่เช้าตรู่ พวกเราจึงรีบติดตามมา ใจคิดว่า
นอกจากจะได้คารวะพี่ฮู่แล้วยังเป็นการเยี่ยมเยียนน้องอวิ้น
ไปในตัว นับว่าได้ประโยชน์สองทาง เฮอะๆ”

“ก็จริง...”

ฮู่ก๊วยเพยและกั๋ววินชีสบตากัน เผยรอยยิ้มพึงพอใจทั้งคู่

ฮู่ก๊วยเพยเช็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย กวาดสายตามองเหล่า
สนมหน้าแฉล้มที่อยู่เบื้องล่าง ก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่งอำนาจ

“หากจะว่าไป วันนี้วังหลังมีเรื่องมงคล แต่คิดว่าพวกเจ้าคงจะรู้แล้ว เมื่อคืนน้องอินได้ถวายตัว ข้าเห็นนางสุภาพไม่สู้ดีมานาน เกรงว่าจะเหน็ดเหนื่อยจึงรีบมาเยี่ยมแต่เช้าตรู่”

“ไหนๆ ข้าก็มีอำนาจในการดูแลวังหลัง เมื่อทุกคนอยู่พร้อมหน้าก็ขอกล่าวตรงๆ ให้เป็นที่เข้าใจ”

“ทุกคนต่างมีหน้าที่ในการถวายปรนนิบัติฝ่าบาท สมควรรักใคร่ปรองดอง เป้าหมายคือมีทายาทให้ราชสกุลหัวหนานโดยเร็ว นี่เป็นภารกิจสำคัญ”

“ข้าไม่ต้องการเห็นการกดขี่ข่มเหง เหยียบย่ำผู้อื่นเพื่อให้ตนได้ดีกว่า หรือการคิดร้ายลับหลัง ฉะนั้นพวกเจ้าจึงต้องคิดดีและทำดี เข้าใจที่ข้าพูดหรือไม่”

หางคิ้วเซิดขึ้น สายตาคมกริบมองไปยังเหลียงเฟย

ต่อให้โง่งมเพียงใดก็รู้ว่าสตรีจอมสอดรู้สอดเห็นผู้นี้ชักชวนสนมคนอื่นมา นางต้องการนอมการวะหรือมาดูเรื่องน้าขบขันกันแน่

เหลียงเพยประสานมือยื่นตัวตรงด้วยความเกรงกลัว
ในใจลอบสะดุ้งเล็กน้อย ก้มหน้าก้มตาไม่กล้าตอบอะไร

ก๊อวินชีรีบลุกขึ้นยืน ก่อนคุกเข่าลงด้วยความเสแสร้ง

เหล่าสนมเห็นดังนั้นก็รีบคุกเข่าตามพร้อมเปล่งเสียง

“น้อมรับฟังคำสอนของพระสนมกุ้ยเพย”

เข้านี้ เหล่าสนมจึงได้กินอาหารเช้าที่ตำหนักจึงหยาง
หลังจากนั้นก็แยกย้ายกลับตำหนักตนเพื่อพักผ่อน

ก๊อวินชีเดินตามชีวอวีไปยังห้องเออร์ฝ้าซึ่งเป็นห้องพัก
ของนางกำนัล

จื่อจื่ออยู่ในชุดแต่งกายลำลอง นอนนิ่งบนเตียงไม่ขยับ
เมื่อได้ยินเสียงประตูดังขึ้น นางจึงเหลียวมองพร้อมชันกายลุก
ขึ้นนั่ง

“นายหญิง ท่านมาได้อย่างไรเจ้าคะ ดูลิ บ่าวไม่ทันได้
แต่งตัว ช่าง...”

จ๊อจีมีสีหน้าลนลาน เหลียวซ้ายแลขวาเพื่อจะหาเสื้อคลุม
สักตัว

นางคิ้วขมวดมุ่น หน้าผากมีเหงื่อออกซึม นึกออกไปไม่ยาก
เลยว่าเมื่อคืนนางต้องถูกหัวหนานชินย่ำยีบีฑาอย่างป่าเถื่อน
ครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะฤทธิ์ยา แล้วนางจะเจ็บปวดสักเพียงไหน

ก๊อวินชี*ไม่ทันเดินถึงหน้าเตียงก็น้ำตานอง เขาอ่อนทรุด
ลงกับพื้นทันที

“นายหญิง ท่านทำอะไรเจ้าคะ ลุกขึ้นเร็วเข้า ชีวอวี* มา
ช่วยเร็ว!”

จ๊อจีตกใจจนหน้าซีดเผือด ช่วยกันกับชีวอวี*วิ่งแขน
ก๊อวินชี*ไว้ พยายามให้นางลุกขึ้น

ก๊อวินชี*คำนับอย่างเป็นทางการหนึ่งครั้ง ก่อนจะลุกขึ้น
ยืนแล้วนั่งลงที่เก้าอี้หวาย น้ำตาไหลอาบแก้มขณะมองจ๊อจี

“ไม่ต้องกลัว เจ้าสมควรได้รับการคำนับจากข้า หากไม่มี
เจ้า ป่านนี้ข้าคงเหลือแต่ร่างเย็นชืดไว้วิญญาณแล้ว”

จ๊อจีหัวเราะเล็กน้อย

“บ่าวเป็นเพียงคนรับใช้ แม้ตายก็ไม่เสียดาย แต่ท่านยังเห็นเราเป็นมนุษย์ ข้ายังดีต่อพวกเรามากนัก”

ชีวอวียืนอยู่ด้านข้าง กล่าวด้วยความขุ่นเคือง

“นายหญิง เมื่อคืนเลยงกงไปถามคนในห้องเครื่องมาต่างบอกว่าเห็นท่านหญิงจึงเล่ไปทีนั้นจริง”

“เมื่อครู่พระสนมกุ้ยเฟยมาเยือน เหตุใดท่านจึงไม่เอ่ยถึงท่านหญิงเล่า ครานี้เป็นอย่างไร กาสุราตกแตก หลักฐานก็ไม่มีแล้ว ต่อไปท่านหญิงจะไม่ยิ่งเหิมเกริมหรือเจ้าคะ”

ก๊อวินชีสีหน้าเย็นชา

“คนที่ห้องเครื่องบอกได้เพียงว่าท่านหญิงไปที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดเห็นกับตาว่านางเปิดฝากาสุราและใส่ยาลงไป”

“หากเราบุ่มพามให้สื่อหยวนชิงจับท่านหญิงมาลงทัณฑ์อย่าว่าแต่หัวหนานชินอาจไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือท่านหญิงจริง ยังเป็นการแหวกกฎำให้ฐ่ดิน ทำให้ผู้ที่อยู่เบื้องหลังท่านหญิงระวังตัวมากขึ้นและรู้ว่เรากำลังร่วมมือกับตำหนักเมี่ยวอิง”

ก๊อวินชีจับมือจื่อฉีไว้

“ปกติข้ามักสอนพวกเจ้าเสมอว่าไม่ว่าจะทำอะไรให้รู้จัก
ไตร่ตรอง อย่าบุ่มบ่ามจนเสียการ และบัดนี้เราทุกคนต้องอดทน
ไว้ก่อน จือฉี ขอให้เจ้าเชื่อข้า โอกาสมาถึงเมื่อใด ข้าจะทรง
ความเป็นธรรมให้เจ้าแน่นอน”

จือฉีพยักหน้าด้วยความมั่นใจ

“บ่าวเชื่อใจนายหญิงที่สุด และบ่าวยังมีความในใจ
บางอย่างจะพูดกับท่าน หากล่วงเกินไปก็ขอให้ท่านโปรดอย่า
ถือสา”

กัววินชีตบหลังมีอนางเบาๆ พลังยิ้มอ่อนโยน

“เราเป็นนายบ่าวที่ร่วมใจเป็นหนึ่งเดียว มีสิ่งใดก็พูด
มาเถิด”

ใบหน้านางล้ำแสงแวววาม่นหมองจนทำให้สีหน้ากัววินชี
อดโรย

จือฉียกมือขึ้นกุมหลังมือเย็นของกัววินชี กล่าวด้วย
น้ำเสียงจริงจัง

“นายหญิง แม้ป่าวจะมารับใช้ท่านเพียงไม่นาน แต่หลายปีก่อนก็เคยอยู่กับพระสนมอวี และรับรู้เรื่องราวของท่านกับท่านอ่องตอนอยู่หน่วยตงฉ่างมาบ้าง”

“กว่าพวกท่านจะมาถึงวันนี้ก็ต้องฝ่าฟันอุปสรรคสาหัส-
สาครรรจ์ แล้วท่านหญิงผู้เดียวจะมีความหมายอันใดกันเจ้าคะ”

“บางทีอาจเป็นเพราะนางมีชะตากรรมคล้ายคลึงกับท่านอ่อง ดังนั้นจึงเกิดความสนิทสนมเพราะเห็นใจกันและกัน ความสัมพันธ์เช่นนี้จะเทียบเท่าความผูกพันฉันสามีภรรยา
ระหว่างท่านกับท่านอ่องได้อย่างไร”

จื่อฉีหยุดลงครู่หนึ่ง ถอนหายใจเบาๆ ดังสายลมโชยแผ่ว

“เรื่องเมื่อคืน ชิวอวีบอกป่าวแล้ว ท่านไม่ควรหมางใจกับ
ท่านอ่องเพราะท่านหญิงจิ้งเล่อ และยังไม่ควรทำเพื่อป่าวจน
ขัดแย้งกับท่านอ่อง”

กู่วินชีรู้สึกไปหน้าร้อนผ่าว นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนกล่าว
ตะกุกตะกัก

“ตอนนั้นข้าโมโหมากไปหน่อย สมัยก่อนเขาเป็นถึง
ผู้บัญชาการแห่งหน่วยตงฉาง เชี่ยวชาญการสืบคดีความ แต่
บัดนี้เห็นทีเพราะแก้ตัวจึงกลายเป็นเลอะเลือนกระมัง!”

“เรื่องง่าย ๆ ที่หากคนทั่วไปนึกคิดเล็กน้อยก็พอเดาออก
ไหนเขาจึงไม่ยอมเข้าใจ”

จื่อฉียิ้มอย่างรู้ใจ

“ท่านหวังให้เขาได้สวนเรื่องนี้ให้ชั้ย่อมต้องใช้เวลาบ้าง”

ขณะนายบ่าวกำลังพูดคุยกัน เสียงเคาะประตูก็พลันดังขึ้น

“นายหญิง บ่าวขอเข้าไปได้หรือไม่ บ่าวนำของดีมาให้
ท่าน”

แม้จะไม่เห็นสีหน้าเลยกงกง แต่ฟังจากเสียงของเขา
ก็คาดเดาได้ไม่ยากว่ามีเรื่องนายอินดีมาแจ้ง

“เป็นของดีอะไรจึงทำให้เลยกงกงของเราดีใจถึงเพียงนี้”

ชีววิ^๓ได้รับอนุญาตให้เปิดประตู เล่ยกงกงพุ่งตัวเข้ามา
เร็วพลัน ทำทางปราดเปรียวราวกับปลาหนีชีวิต^๓ ตัวหนึ่ง

ในมือเขาถือตะกร้าใบหนึ่งซึ่งใส่ดอกกุหลาบป่าชุ่มน้ำ
สีแดงสดเข้ามาด้วย

ก๊อวินชีพูดไม่ออกในบัดดล เห็นอายจนหน้าแดงเรื่อ

จื่อจีซึ่งนั่งอยู่ข้างเตียงก็หลุดหัวเราะออกมาเช่นกัน นาง
ยักคิ้วหลิวตา

“เห็นหรือไม่ พอได้เวลาก็จะมีคนสืบรู้ความจริงพร้อมรีบ
ส่งดอกไม้มากำนัล นายหญิง ท่านก็อย่าโกรธมากนัก ให้อภัย
ท่านเองเถิดนะเจ้าคะ”

ก๊อวินชียิ้มๆ โดยไม่พูดจา ก่อนจะใช้ปลายนิ้วหยิบดอก
หนึ่งขึ้นมา แตะที่จมูกเพื่อดมดม

เล่ยกงกงเชิญนางไปสนทนาเป็นการส่วนตัว เขาลดเสียง
ลงต่ำ

³ ปลาหนีชีวิต เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง คล้ายปลาช่อน

“นายหญิง เมื่อครูป่าวพบกับเล่องกงกงมา เขาให้ป่าวมา
รายงานว่ามีหลักฐานความผิดของเหลียงเฟยแล้ว รอเพียงท่าน
สั่งการเท่านั้น”

ก๊อวินชี้ดวงตาเปล่งประกายเย็นชา ผุ่ตรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ดีมาก เช่นนั้นก็รีบกวณเขาหน่อย ช่วยกำจัดซูเม่าที่ชอบ
ทำให้ข้ารำคาญใจไปเสียที”

บทที่ 470 เล่นงาน

เจ้ากรรมสือ

ล่องเข้ายามวิกาล สายตาคมกริบหลายคู่แอบแฝงอยู่ตามตรอกซอกซอยในเมืองหลวงแห่งแคว้นต้าอี้ สืบรวจตรวจตราความเคลื่อนไหวรอบข้างด้วยท่าทีระวังภัยราวกับเหยี่ยวล่าเหยื่อ

กลุ่มคนเหล่านี้คือองครักษ์ลับจากหน่วยพิเศษของหน่วยตงฉางและองครักษ์เสื้อแพร รับบัญชาจากฮ่องเต้ให้มาลาดตระเวนก่อนคณะทูตจากหิงกั่วจะมาเยือน ปฏิบัติภารกิจทั้งวันทั้งคืนไม่หยุดหย่อน รวมไปถึงคอยกำจัดผู้คิดฉวยโอกาสก่อกวนไม่สงบ ตั้งตัวเป็นปรปักษ์ต่อราชสำนักด้วย

แต่ในคืนนี้ จู่ๆ นายกองอารักขาแห่งหน่วยตงฉาง ทหารกองอารักขา องครักษ์เสื้อแพร ชั้นที่จากซือหลี่เจียนในวังหลวง รวมทั้งสิ้นสองร้อยกว่าคนก็อันตรธานหายไปอย่างไร้ร่องรอย อยู่ไม่เห็นคน ตายไม่พบศพ

สิ่งที่แปลกประหลาดมากกว่านั้นคือ คืนนั้นมีขบวนรถขนน้ำลึกลับกว่าร้อยคันมุ่งตรงไปยังซานเมืองทิศตะวันออก

แทนที่จะไปชนน้ำที่ซานเมืองทิศตะวันตกดังที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

หลังจากนั้นก็มิเสี่ยงรำลือจากชาวบ้านว่าสิ่งที่อยู่ในถังน้ำในขบวนมิใช่อื่นใด หากแต่เป็นโลหิตและเสื้อผ้าของผู้ตายต่างหาก

และคืบนั้น แท้จริงยังมีปฏิบัติการของเยร์ซีโหลวในฐานะผู้บัญชาการแห่งหน่วยต่งฉ่าง เขากวาดล้างครั้งใหญ่ มุ่งกำจัดไส้ศึกที่แฝงตัวอยู่ในหน่วยงานหลายแห่งของราชสำนัก

ถัดจากนั้น ชาวลือเล็กๆ ยิ่งนานก็ยิ่งแพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวง กว่าจะถึงหูฮ่องเต้หัวหนานชินก็เป็นทีรู้กันทั่วก่อนแล้ว

ตำหนักฉินหมิง แสงโคมไฟเลื่อนราง

“เว่ยอัน เว่ยอัน!”

หัวหนานชินขมวดคิ้วมุ่น ตะโกนออกไปข้างนอกเสียงดัง

เหลียงเงินวิ่งลนลานเข้ามาในตำหนัก กัมศิระชะค้ำนับ
พร้อมชำเลื่องมองฮ้องเต้ด้วยความระมัดระวัง

“ฝ่าบาท เสี่ยวเว่ยจื่อ...ไม่เห็นมาสองวันแล้วพะยะค่ะ”

ห้วนหานขึ้นแสดงท่าทีฮึดอัดพร้อมสะบัดแขนเสื้อ

“นับวันเยร์ซีโหลวก็ยังทำงานสะเพร่า เราทำซ้ำแล้ว
ทำซ้ำอีกให้ปิดข้าวให้เจียบ ปิดข้าวให้เจียบ แต่สุดท้ายกลับ
กลายเป็นรู้กันทั่วเมือง กระทั่งยาสูตรลับของเรา ‘ผงสลายเนื้อเยื่อ’
ก็ถูกพวกชาวบ้านลือกันไปต่าง ๆ นานา แล้วจะให้ฮ้องเต้อย่าง
เราทำเยี่ยงไร!”

เหลียงเงินถอนหายใจ กล่าวด้วยน้ำเสียงหดหู่

“นั่นสิพะยะค่ะ แม้แต่เสี่ยวเว่ยจื่อก็หายตัวไป หรือจะ
ได้รับยาชนิดนั้นเข้า เช่นนั้นป่านนี้เนื้อตัวคงแหลกเหลว
กลายเป็นน้ำและถูกเทลงแม่น้ำที่ซานเมืองตะวันออกแล้วกระมัง”

ห้วนหานขึ้นแววตาดุดัน กำหมัดพร้อมกล่าวต่อ

“เยร์ซีโหลวทำงานสะเพร่า เรายังพอให้อภัย”

“หรือเขาถือโอกาสนี้กวาดล้างหนอนบอนไส้ที่ขุนนางบางคนส่งไปอยู่ในหน่วยตงฉาง เราก็ยังพอทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น แต่ถ้าเขากลับแตะคนของเราเมื่อใด เราจะให้มันตายอย่างไรที่กลบฝัง!”

ตำหนักจิ้งหยาง

ก๊อวินซีกำลังพลิกตำรา ‘เงินจ้วนหลินหลางลู่’ ที่มารดาเป็นผู้เขียนอยู่ใต้แสงไฟ ทันใดนั้นชั้นที่ผู้ดูแลตำหนักเลยกงกงก็เดินมาใกล้ กระซิบที่ข้างหูนาง

ครั้นฟังจบ นางก็คลี่ยิ้มเล็กน้อย สีหน้าเฉยชา

“หัวหนานซินมีนิสัยหว่าดระแวงผู้อื่น ยิ่งคนใกล้ชิดก็ยิ่งไม่เป็นที่ไว้วางใจ”

“ก่อนหน้านี้นี้เราได้กระทำบางอย่างลับหลังเพียงเล็กน้อย เขายังเตือนถึงเพียงนั้น รอให้เรื่องพຼ່ງนี้เกิดขึ้น เขาคงโกรธจนเลือดขึ้นหน้าเป็นแน่”

ท้องฟ้าเริ่มสว่าง ด้านนอกจวนเจ้ากรมพิธีการมีเกี้ยวมารออยู่

วันนี้จะมีขบวนแห่ต้อนรับคณะทูตจากเมืองหยิงกั๋ว

คำว่า ‘ขบวนแห่’ คือทางการจะจัดขบวนมโหรีบรรเลง
พร้อมการร่ายรำ นำคณะทูตจากต่างเมืองเดินทางไปยังที่พัก
อย่างสมเกียรติ

ในยามเม่าสี่⁴ เจ้ากรมพิธีการสื่อชุนานในชุดขุนนาง
เต็มยศก้าวเดินออกจากจวน

เขาต้องรีบตามไปสมทบกับขุนนางจากกรมพิธีการและ
หรงหลูชื่อ⁵ ที่ประตู่เหมินของวังหลวง เพื่อนำขบวนแห่ต้อนรับ
แขกเมืองไปรับคณะทูตจากเมืองหยิงกั๋วไปพักผ่อนยังเรือน
รับรองที่ถนนตงเจียง

⁴ ยามเม่าสี่ คือเวลา 05.00 - 07.00 น.

⁵ หรงหลูชื่อ คืออีกหน่วยงานหนึ่งในการดูแลแขกบ้านแขกเมืองในสมัยโบราณ
รวมไปถึงดูแลพิธีการต้อนรับ ในสมัยราชวงศ์ถังยังดูแลถึงงานศพของบุคคลสำคัญ
อีกด้วย

ทันทีที่ประตูเปิดออก สื่อชฺอานเตรียมตัวจะขึ้นैया
ภายใต้การห้อมล้อมของบ่าว แต่เป็องหน้ากลับมีหญิงสาวผู้หนึ่ง
เดินมา

เป็นสตรีในวัยเพียงสิบหกปี รูปโฉมงดงาม กิริยา
อ่อนช้อย นางสาวชุดแพรบางสีเหลืองอ่อน เก้าผมเป็นมวย
กันหอย ในอ้อมแขนยังมีทารกแบเบาะ เป็นเด็กชายที่กำลัง
นอนหลับสนิทอยู่

ครันเห็นสื่อชฺอาน ดวงตาของหญิงสาวก็คล้ายมีหยาดน้ำ
พร่างพราวเป็นประกาย เปล่งเสียงอ่อนหวานร้องเรียก

“นายท่าน”

“เจ้า...”

สื่อชฺอานสีหน้าตกตะลึง ในใจคล้ายมีหินกดทับ

“เจ้า...เจ้ามาถึงที่นี่ได้อย่างไร!”

บุรุษในวัยสามสิบปีเอามือจับไม้คานหามैया ร่างกาย
คล้ายอ่อนแรงจนชวนเซเล็กน้อย

หญิงสาวก้มหน้าต่ำ กล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“นับแต่ข้าอยู่ไฟครบก็ไม่ได้เห็นหน้าท่านมาเกือบสองเดือนแล้ว”

นางกล่าวพลางไขแขนข้างหนึ่งอุ้มทารกไว้ ส่วนอีกมือยื่นไปจับแขนเสื้อของสื่อชูอาน ปรากฏว่าเขารีบสะบัดมือออก และผลักไสนางอย่างเย็นชา สีหน้าแสดงออกว่ารังเกียจยิ่ง

“ข้าเข้าบ้านให้เจ้าอยู่อย่างสบายแล้ว ไฉนไม่เก็บตัวดีๆ มาที่นี่ทำไม รีบไสหัวไปเสีย!”

หญิงสาวคุกเข่ารำไห้

“นายท่าน วันก่อนเจ้าของบ้านมายึดบ้านหลังนั้นคืนไปแล้วเจ้าคะ ส่วนคนของท่านก็ไม่ได้เอาค่าไช้จ่ายมาให้ข้าหนึ่งเดือนแล้วเช่นกัน”

“ท่านไม่ยอมรับข้าก็ยอมได้ แต่เงินเออร์เป็นเลือดเนื้อ-เชื้อไขของท่าน ท่านจะทอดทิ้งไม่ได้นะเจ้าคะ”

ยามนี้บนท้องถนนเริ่มมีคนสัญจรไปมาและมีคนออกมาค้าขาย เริ่มคึกคักขึ้นแล้ว

หลายคนเห็นหน้าจวนเจ้ากรรมมีเสียงดังเอะอะโวยวายจึงพากันมามุงดู

จากนั้นก็ปรากฏร่างสตรีเจ็ดแปดนางวิ่งมาจากหัวถนน แต่ละคนหน้าตาสะสวย อยู่ในวัยสาวสะพรั่ง แต่งกายฉูดฉาดบาดตา มาพร้อมกับกลิ่นกายอันหอมฟุ้ง

คนนำพวกนางมาคือหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่ง นางเดินแหวกวงล้อมอย่างไม่เกรงใจผู้ใด ก่อนจะหยุดยืนอยู่ด้านหน้าจวนเจ้ากรรม

ท่ามกลางฝูงชนมีคนจำพวกนางได้จึงร้องตะโกน

“เฮ้ นั่นคือหลี่มามาแห่งหอหนึ่งวันมิใช่รึ”

“ตายจริง ที่แท้ได้ทำสื่อก็ไปพัวพันกับหอนางโลมหรือนี่”

ผู้คนส่งเสียงฮือฮา

หญิงสาวอายุน้อยอุ่มทาร์กมาคนหนึ่ง ยังมีสตรีอีกกลุ่มจากหอนางโลมมายืนรายล้อมจวนเจ้ากรรมไว้ เบื้องหลังของเรื่องราวย่อมเป็นที่รำลืออย่างแน่นอน

เจ้ากรรมพิธีการสื่อชู้ชานโกรธจนเจียนจะหมดสติ เนื้อตัว
สั่นเทา สองแขนชูขึ้นขณะตวาดดังลั่น

“พวกเจ้า...มาทำเหลวไหลอันใด วันนี้ข้ามีงานสำคัญ
ไม่มีเวลามาพูดคุยด้วย ถ้าเจียมตัวก็รีบถอยไปเสีย!”

หลี่มามาสีหน้าเฉยเมย คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม นางมอง
ชายหนุ่มที่กำลังโวยวายขาดสติพร้อมสั่งการซ้ายขวา

“ยังไม่รีบพยงตัวจึงหงขึ้นมาอีกรี”

สตรีสองนางเดินขึ้นหน้า ดึงตัวหญิงสาวที่กำลังสะอึก-
สะอื้นให้ลุกขึ้น พาไปด้านข้างพร้อมปลอบประโลมเสียงเบา

หลี่มามาสองมือเท้าเอว เผชิญหน้ากับสื่อชู้ชานโดยตรง
แล้วเริ่มแผดเสียงดัง

“โถ ใต้เท้าสื่อเจ้าคะ สมัยก่อนท่านหมายปองสาวงาม
อันดับหนึ่งของหอหนึ่งวันเรา ก็คือแม่นางจึงหงผู้นี้ ท่านเคย
ลั่นวาจาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะไถ่ตัวให้นาง”

“ข้ายังจงตัวนางแต่เพียงผู้เดียว แต่การจงตัวก็ต้องมี
ระยะเวลาบ้าง”

“บัดนี้นางมีลูกให้กับท่าน หหมดทางทำมาหากิน อีกทั้งไม่มีที่อยู่ หากจะให้กลับไปหอนางวันอีกครั้งก็ดูกระไรอยู่!”

“วันนี้ข้าจึงพาเด็กๆ มาที่นี่เพื่อเรียกร้องฐานะให้แก่จึงหวังท่านจะจัดการกับพวกนางแม่ลูกอย่างไรก็พูดต่อหน้าชาวบ้านทั้งหลาย ให้พวกเขาร่วมเป็นสักขีพยานเถิด”

สิ้นเสียง เสียงวิพากษ์วิจารณ์รอบข้างก็ดังระงม

ใบหน้าเจ้ากรมสือประเดี๋ยวแดงประเดี๋ยวขาว เขาริบทันหน้าไปทางอื่น แม้จะโกรธ แต่ก็รู้สึกอับจนหนทาง

หลีกมามาได้ทีก็ไม่ปล่อยไว้ วาดมือไม้พร้อมกล่าวต่อ

“อีกอย่างหนึ่ง เดือนนี้ท่านก็ไม่ได้จ่ายค่าเลี้ยงดูให้นางสองแม่ลูกมีค่ากินอยู่ อีกทั้งยังต้องจ้างคนดูแลในระหว่างอยู่ไฟ ทำให้ข้าต้องรับภาระแทนถึงห้าสิบตำลึงเชียวนะเจ้าคะ”

“วันนี้ข้าจึงตั้งใจมาทวงเงินด้วย ท่านรีบกลับเข้าจวนไปเอาเงินมาจ่ายให้ข้าเสีย มิเช่นนั้นก็จะไปพบกันที่ศาล!”

ผู้คนส่งเสียงฮือฮาขึ้นมามากครั้ง